

er der megen Fanatisme her i Landet mod Alkoholnydelse, og jeg hører til dem, som i højeste Grad misbillige, at Embedsmænd drikke sig fulde, og det saa meget mere, naar vedkommende er Læge. Men jeg tror ikke, at man, fordi en Embedsmand ved et Par selskabelige Lejligheder har drukket lidt for meget, derfor sætter en Politiiundersøgelse i Gang mod ham.

Saa blev Langhoff ansat som Distriktslæge i Ringsted. Jeg maa her indskyde den Bemærkning, at saa vidt det er oplyst, har Læge Langhoff, siden han fik den omtalte Advarsel af Sundhedsstyrelsen, ikke nogen Sinde nydt Spiritus og har vist et fuldkommen upaaklageligt Forhold, og kort Tid efter at han var kommen til Ringsted, blev han til Trods for, at dette Rygte om, hvad der var passeret i Saksjøbing Byraad, var gaaet hele Landet over, valgt til Sygehuse-læge, hvad han er den Dag i Dag. Saa fremkom Reventlows Klage 16. Januar 1911, denne Klage, som har en saadan Form, som jeg aldrig har set Mage til, en Klage, som stempler Langhoff i de groveste Udtryk, og som skildrer ham saaledes, at man næsten ikke kan tænke sig, at en Mand virkelig vil nedværdige sig til at skrive saaledes om en anden. Overfor denne Klage var det, at Dr. Muus gav sin Erklæring, hvori han skriver: „Alt, hvad Sundhedsstyrelsen har kunnet faa oplyst, siden de i Klagen nævnte Rygter først forebragtes os, være sig ad tjenstlig Vej, ved privat Forespørgsel og ved personlige Iagttagelser de talrige Gange, hvor et af Medlemmerne var sammen med Distriktslæge Langhoff, har kun vist, at Anklagen for Misbrug af Alkohol er uberettiget”. Nu siger Justitsministeren: En saadan Attest kan man ikke udstede, naar man ved, hvad der var foregaaet. Jeg maa hertil bemærke, at det kan man sagtens sige bagefter, naar man ser, hvad der er kommet ud af Forhørene. Men hvad der kom ud af Forhørene, vedrører jo slet ikke denne Sag. Justitsministeren argumenterer stadig i sin Tale med, hvad der kom ud af Forhørene; men Sundhedsstyrelsen vidste intet andet, end hvad jeg har refereret, og det er Ord til andet sandt, der kan ikke rokkes en Tøddel ved det. Og saa spørger jeg: Er det da uberettiget at sige, at Anklagen for Misbrug af Alkohol var uberettiget? Justitsministeren har som den store Advokat, han er, argumenteret frem og tilbage og talt om, hvornaar Misbrug af Alkohol var berettiget o. s. v. Selvfølgelig er Misbrug af Alkohol aldrig berettiget; men selv om man mener det, kan man godt sige, at en Anklage for Mis-

brug af Alkohol var uberettiget, og det var det, der stod i den Skrivelse. Jeg kan tage et lille Eksempel. Det kunde jo hænde, man kan tænke sig det, at f. Eks. et højt anset Medlem af dette Ting ved en eller anden Lejlighed har faaet lidt for meget. Jeg sigter ikke til nogen bestemt, Hr. Formand; det er bare et Tankeeksperiment, jeg gør. Hvis det nu var sket nogle Gange for en Mand, som var min politiske Modstander, og jeg saa vilde staa frem her i Tinget eller et andet Sted og rette de groveste Injurier mod denne Mand, stemple ham som Alkoholist o. s. v., havde saa den højtærede Justitsminister, hvis han var vedkommende Mands Meningsfælle, ikke Lov til at sige: Dr. Rørdams Klage mod den Mand for Misbrug af Alkohol er uberettiget? Jeg tror, han vilde sige det. Og det er det, der staar her, og intet andet.

Saa kommer Justitsministeren ind paa, at Dr. Muus senere har afgivet en anden Erklæring, som skulde staa i Modstrid med den første, idet han nemlig erklærer, at der ved Undersøgelsen er indhentet Oplysninger, hvoraf det fremgaar, „at Læge Langhoff ved Sammenkomster og festlige Lejligheder let nød mere Spiritus, end han kunde taale, at han derunder kunde vise Uforsigtighed og Mangel paa Hensynet til Omgivelserne, men at han i det daglige Liv saa godt som aldrig nød Spiritus, samt at hans Person ikke var præget af noget Misbrug heraf, ligesom han i sin Virksomhed som Læge paa dette Punkt var uangribelig“. Justitsministeren siger, at disse to Erklæringer staa i skarp Modstrid med hinanden. Der er ikke Spor af Modstrid mellem disse Erklæringer, naar man ser paa, hvorledes de ere blevne afgivne. Den ene Erklæring var et Dementi overfor Redaktør Reventlows Klage, den anden en Erklæring til Justitsministeren, i hvilken Sundhedsstyrelsen gør sig Umage for at referere alt, hvad den kunde tænke sig kunde have mindste Interesse for denne Sag. Det er netop Loyalitet overfor Justitsministeren, at denne Skrivelse har denne Form. Den højtærede Justitsminister beklager sig over, at Dr. Muus ikke har været loyal overfor ham. Jeg synes, at Dr. Muus med langt, langt større Ret kan beklage sig over, at Justitsministeren ikke har været loyal overfor ham. Jeg synes, Dr. Muus bagefter maa sige, at Justitsministeren ikke har siddet som hans velvillige foresatte, men som en Forhørsdommer, der ønskede at slaa ned paa ham og gribe ham paa et eller andet Punkt, hvor han kunde. Ellers var der ingen Uoverensstemmelse kommet i denne Sag.